Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υ νιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. **Ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Δεκεμβρίου 1900** **Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 52**

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΝΟΥΝΑΣ

Ἡ κυρία Χρυσοβέργη εἶχεν εἰς τὰς Ἀθήνας δύο βαπτιστικάς, αἱ ὁποῖαι ὠνομάζοντο καὶ αἱ δύο Ἰωάνναι, ὅπως ἡ νουνά των: τὴν Ἰωάνναν Κοσμᾶ καὶ τὴν Ἰωάνναν Βλάχου, ἡ ὁποία συνηθέστερον ἐκαλεῖτο Γιαννούλα.

Δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν ἰδίαν κοινωνικὴν τάξιν. Ἡ μὲν Ἰωάννα Κοσμᾶ—ἡ χαϊδευμένη Τζοβάνα,—ἦτο πλουσία ἀριστοκρᾶτις, ἡ δὲ Ἰωάννα Βλάχου ἦτο σχεδὸν πτωχή, μόλις ἀποζῶσα ἐκ τῆς μικρᾶς συντάξεως, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ μητέρα της, ὡς χήρα δημοσίου ὑπαλλήλου.

Ἡ κυρία Χρυσοβέργη ἔμενεν εἰς τὰς Πάτρας σχεδὸν διαρκῶς, καὶ δὲν ἔβλεπε παρὰ πολὺ σπανίως τὰς βαπτιστικάς της· οὐχ ἧττον κατ' ἔτος, τὴν πρωτοχρονιάν, τοῖς ἔστελλεν ἀπὸ ἓν δῶρον, συνοδευόμενον πάντοτε καὶ μὲ τρυφερὰν ὀλιγόστιχον ἐπιστολήν.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 31 Δεκεμβρίου, ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς ἔφερε δέμα ἐπιμελῶς ἐσφραγισμένον, καὶ το παρέδωσεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν, ὅπου ἡ κυρία Βλάχου μὲ τὴν κόρην της κατεῖχον ἓν μικρὸν διαμέρισμα.

— Τὸ δῶρον τῆς νουνᾶς, εἶπεν ἡ Γιαννούλα μὲ κάποιαν ἀδιαφορίαν, κόπτουσα τὸν σπάγον καὶ ξεδιπλόνουσα τὸ δέμα. Τίποτε χρήσιμον βέβαια: κανένα φουστάνι ἢ κανένα ἐπανωφόρι χειμωνιάτικο, ὅπως πάντα... Ἄ! ἀνέκραξεν ἀποκαλύπτουσα κομψότατον κουτάκι ἀπὸ σατέν, δεμένον μὲ μεταξωτὰς ταινίας. Ἕνα κουτὶ μπομπόνια!

— Μπομπόνια; ἐπανέλαβεν ἡ μητέρα εἰς τόνον ἀπογοητεύσεως. Μοῦ φαίνεται, ὅτι μὲ ὅσα ἔδωκε γι' αὐτὸ τὸ κουτί, τὸ ὁποῖον πράγματι εἶνε πολυτελέστατον, ἡ νουνά σου ἠμποροῦσε νὰ γοράσῃ...

— Ἄ, μητέρα! μὴ μου καταστρέψῃς, σὲ παρακαλῶ, τὴν εὐχαρίστησι! ἀνέκραξεν ἡ Γιαννούλα. Ἡ νουνὰ ἔκαμε πολὺ καλά. Μοῦ στέλλει κάθε χρόνο χρήσιμα πράγματα, γιατί ξεύρει ὅτι εἴμεθα πτωχαί, ὅτι τὰ ἔχω ἀνάγκην, καὶ ἡ καλοσύνη της βέβαια εἶνε μεγάλη... Ἀλλὰ ἐπιτέλους, τί πειράζει γιὰ μιὰ φορὰ νὰ μὲ μεταχειρισθῇ καὶ μένα ὡς κόρην πλουσίαν, ὡς ἀρχοντοπούλαν, καὶ νὰ μου στείλῃ κάτι τι... περιττόν;

— Ὁπωσδήποτε, ἀντεῖπεν ἡ κυρία Βλάχου, καλλίτερα νὰ ἔστελνε λίγο ὕφασμα. Νά, τώρα πρέπει νὰ κάμῃς ἐπανωφόρι, γιατί τὸ παληό σου...

— Μὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τα ἔχῃ ὅλα! διέκοψεν ἡ Γιαννούλα. Ἔλα! πολὺ σπανίως μπαίνουν 'στὸ σπίτι μας μπομπόνια, καὶ μιὰ πού τα ἔχομε τώρα, ἄς τα χορτάσωμε. Διάλεξε, μητερούλα· ποιά σου ἀρέσουν καλλίτερα, τὰ κόκκινα ἢ τὰ ἄσπρα;... Ἄ, νά, ἔχει καὶ φυστίκια. Πάρα λοιπὸν ὅ,τι σου ἀρέσει...

Καὶ ἤρχισε νὰ σκαλίζῃ μέσα εἰς τὸ κυτίον, ζητοῦσα ὅσα γλυκύσματα τῇ ἐφαίνοντο ὡραιότερα διὰ νὰ τα προσφέρῃ εἰς τὴν μητέρα της, καὶ τρωγαλίζουσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πότε μίαν καραμέλαν, πότε μίαν σοκολατίτσαν, πότε κανένα καρύδι ζαχαρόπηκτον.

— Μπᾶ! τ' εἶν' αὐτό; ἀνεφώνησεν ἔξαφνα, ἀνακαλύπτουσα μικρὰν πυξίδα, διπλωμένην εἰς χαρτὶ καὶ ἐσφηνωμένην μεταξὺ τῶν ζαχαρωτῶν. Τίποτε χρήσιμον βέβαια: καμμιὰ δακτυλήθρα ἀσημένια, κανένα ὡραῖο ψαλλιδάκι, κανένα τρυπητῆρι, κανένα κροσέ...

— Χμ! κάτι ἄλλο θὰ εἶνε, εἶπεν ἡ μητέρα, ἀνυπομονοῦσα καὶ αὐτή, ὅσον ἡ

«Δακτυλίδι! ἀνεφώνησεν ἡ Γιαννούλα.» (Σελ. 430, στ. α')

κόρη της, νὰ ἴδῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ μικροῦ κυτίου. Μὴν εἶνε κανένα χρυσαφικό;

— Χρυσαφικό! ἐπανέλαβεν ἡ Γιαννούλα, ἀποκαλύπτουσα μὲ πάλλουσαν καρδίαν ὡραιοτάτην βελουδίνην πυξίδα, ἀπὸ τὸν ρόδινον χαρτίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο τυλιγμένη.

—Δακτυλίδι! ἀνεφώνησε, μόλις ἐπίεσε τὸ μικρὸν ἐλατήριον.

— Δακτυλίδι, ἀλήθεια! ἐπανέλαβεν ἡ μητέρα· ἄ, ἔχει καὶ ἕνα ὡραῖο μαργαριτάρι! Γιὰ νά το ἰδῶ!

Ἡ Γιαννούλα συνέπλεξε τὰς χεῖρας ἐν ἐκστάσει.

— Ὁ πόθος τῆς ψυχῆς μου! ἀνέκραξε,—τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ ἐπεθύμησα 'στὴ ζωή μου! Μὰ εἶνε δυνατόν; Γίνεται νὰ με μαντεύῃ ἔτσι ἡ νουνά μου; Μήπως βλέπω ὄνειρο; Μήπως θὰ ξυπνήσω σὲ λίγο καὶ τὸ δακτυλίδι θὰ γίνῃ . . . μπομπόνι;

— Ἔλα τώρα, ἡσύχασε καὶ μὴ λέγῃς τρέλες. . . Νὰ καὶ τὸ γραμματάκι τῆς νουνᾶς. Σοῦ γράφει ἐπάνω 'στὸ μπίλλιέτο της.

Ἡ Γιαννούλα τὸ ἐπῆρε καὶ ἀνέγνωσε δυνατά:

« Αἴσιον τὸ νέον ἔτος, προσφιλής μου βαπτιστική. Ἐλπίζω ὅτι τὸ δῶρον ποῦ σου στέλλω θά σου ἀρέσῃ πολύ, καὶ ὅτι θά σου φανῇ χρήσιμον συγχρόνως καὶ εὐχάριστον. »

— Χρήσιμον; εἶπεν ἡ κυρία Βλάχου εἰς τόνον ἀμφιβολίας.

— Καὶ βέβαια χρήσιμον, ἀπήντησεν ἡ Γιαννούλα, κατενθουσιασμένη. Χρήσιμον καὶ εὐχάριστον. Ἡ νουνά μου ξέρει τί λέγει. . . Ἄ, τί καλὴ νουνὰ ποῦ ἔχω... Πάντα της καλή· ἀλλὰ σήμερα, ὤ, σήμερα! . . .

★

Ἡ κυρία Κοσμᾶ κατῴκει ἀπό τινος εἰς ὡραιότατον μέγαρον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας, ἡ δὲ αἴθουσα, ἡ πλήρης πολυτελῶν ἐπίπλων, εἰκόνων καὶ πλουσίων κομψοτεχνημάτων τοῦ συρμοῦ, δὲν ὡμοίαζε διόλου μὲ τὸ λιτῶς καὶ πτωχικῶς ἐπιπλωμένον δωμάτιον, ὅπου συνήθως διημέρευον ἡ χήρα Βλάχου καὶ ἡ κόρη της. Ὅσον ἀνόμοια ἦσαν τὰ οἰκήματά των, ἄλλο τόσον ἀνόμοιαι ἦσαν καὶ αἱ δύο βαπτιστικαὶ τῆς κυρίας Χρυσοβέργη. Ἐν ᾧ ἡ Τζοβάνα Κοσμᾶ ἔφερεν ἐπιδεικτικῶς τὰ πλουσιώτερα καὶ κομψότερα φορέματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἔκαμναν νὰ φαίνεται νεᾶνις δεκαοκταέτις, ἂν καὶ ἦτο μόλις δεκαεξ ἐτῶν,— ἡ Γιαννούλα Βλάχου εἶχεν ὅλην ἐκείνην τὴν σεμνότητα, ὅλην τὴν δειλίαν καὶ τὴν συστολὴν κόρης πτωχῆς, ἀνεπιδείκτως ἐνδυομένης. Αἱ ἁβραὶ καὶ λευκαὶ χεῖρες τῆς Τζοβάνας δὲν ἐκκοκκίνιζαν ποτὲ ἀπὸ χονδρὰς ἐργασίας, οἱ δὲ τρόποι της, οἱ πλήρεις χάριτος, τὰ κινήματά της τὰ τόσον ἐλεύθερα, ἐμαρτύρουν ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν ἢ κόπον. Ὡμοίαζε μὲ τὰ κρῖνα ἐκεῖνα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα οὔτε νήθουσιν οὔτε ράπτουσι, καὶ ὅμως εἶνε ἐνδεδυμένα καλλίτερον καὶ ἀπὸ τὸν Σολομῶντα ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δόξῃ. . . Καὶ ἡ μητέρα της ἐπίσης εἶχε τοὺς ἰδίους ἀριστοκρατικοὺς τρόπους, τὴν ἰδίαν ἐξεζητημένην πολυτέλειαν εἰς τὴν περιβολήν.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, Τζοβάνα μου, τί σου στέλλει ἡ νουνά σου, εἶπεν, ἐν ᾧ ἡ κόρη της ἤνοιγε τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρῃ ὁ ὑπηρέτης. Κάτι τι ὡραῖον, δὲν ἀμφιβάλλω.

— Ναί. . . δηλαδὴ ναί. . . ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις μὲ δισταγμόν. Πολὺ ὡραῖον . . . Μοῦ φαίνεται . . . νομίζω ὅτι εἶνε σάκκος ἐργοχείρου.

Ἡ κυρία Κοσμᾶ ἀνήγειρε τὰς ὀφρῦς μὲ ὕφος ἐκπλήξεως.

— Σάκκος ἐργοχείρου; . . πολὺ περίεργο! . . Γιὰ νά τον ἰδῶ.

Ἡ Ἰωάννα ἔτεινε πρὸς τὴν μητέρα της τὸ δῶρον, καὶ αἱ δύο τὸ ἐξήτασαν ὁμοῦ. Ἦτο τῷ ὄντι σακκίδιον ἐργοχείρου, πολὺ κομψόν, ἀπὸ λαμπρὸν βελοῦδον ἐλαιόχρουν βαθύ, στολισμένον μὲ ταινίας μεταξωτάς, ἀνοικτοκυάνους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον ρητά τινα ἀργυροκέντητα. Γύρω-γύρω ἔβλεπέ τις μικροὺς θυλάκους, περιέχοντας δακτυλήθραν, ψαλλίδιον, βελονοθήκην, τρυπητῆρι, καὶ κουβαρίστρας διαφόρων καὶ παντὸς χρώματος νημάτων.

Μήτηρ καὶ κόρη ἐφάνησαν πολὺ ὀλίγον εὐχαριστημέναι ἀπὸ τὸ δῶρον τῆς νουνᾶς. Ταῖς ἐφαίνετο ὀλίγον— πῶς νὰ σᾶς το εἴπω;—πρόστυχον.

Ἡ κυρία Κοσμᾶ, ὁπλισθεῖσα μὲ τὰ ματογυάλια της, τὰ φασαμαίν, προσεπάθησεν ὀλίγον νὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἐπὶ τῶν ταινιῶν ρητά, μὲ ὕφος ἐλαφρῶς σκωπτικὸν καὶ ἀκατάδεκτον.

— Θὰ εἶνε ὡραῖα, εἶπε, μὰ δὲν κατορθόνω νὰ τα ξεχωρίσω. . . Εἰμπορεῖς νὰ τα διαβάσῃς ἐσύ, Τζοβάνα;

— Ναί, μαμμά. Νά, ἐδῶ λέγει: « Ἀγία μήτηρ κακίας. » Τότε λοιπόν, ράφτε-ξύλωνε δουλειὰ νὰ μή σου λείπῃ. Ἔ, μαμμά;

Ἡ κυρία Κοσμᾶ ἐγέλασεν.

— Ἐδῶ πάλι ἔχει ἄλλο ρητόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα. «Κάμνε κόμβο 'στὴν κλωστή σου, νὰ μὴ χάνῃς βελονιά.» Καὶ βέβαια! προσέθεσε μορφάζουσα εἰρωνικῶς· ἄβουλος ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος!

Ἡ κυρία Κοσμᾶ ἐγέλασεν ἀκόμη περισσότερον.

—Φαίνεται ὅτι ἡ νουνὰ μὲ πέρνει γιὰ καμμιὰ ράπτρια, εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Ἄ, νὰ καὶ ἕνα ρητὸν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον: «Δεῖ ἐργάζεσθαι ἕως ἡμέρα ἐστί!» Φυσικά! ἔρχεται γὰρ νὺξ καὶ οὐ δύνασθε ἐργάζεσθαι, συνεπλήρωσε σαρκαστικῶς ἡ Ἰωάννα. Ἴσως ἡ νουνὰ νομίζει ὅτι δὲν ἔχομε νὰνάψωμε 'στὸ σπίτι μας λάμπα!

— Αὐτὰ τὰ ρητὰ φαίνεται ὅτι εἶνε τῆς μόδας, εἶπεν ἡ κυρία Κοσμᾶ, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ τίποτε, ἂν δὲν το ἐπιβάλλῃ ὁ συρμός.

—Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι αὐτὸς ὁ σάκκος εἶνε γεμάτος συμβουλὰς καὶ παραινέσεις, καὶ . . ποιὸς ξέρει! εἰμπορεῖ νὰ μου χρειάζονται, εἶπεν ἡ Ἰωάννα μὲ φανεραν δυσαρέσκειαν.

— Δέν σου γράφει τίποτε ἡ νουνά; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κοσμᾶ. Ποῦ εἶνε ἡ κάρτα της;

— Νά την.

Καὶ ἡ Ἰωάννα ἀνέγνωσε:

« Μὲ τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχὰς διὰ τὸ νέον ἔτος. Εἴθε, προσφιλής μου βαπτιστικούλα, νὰ διαφυλάξῃς διὰ παντὸς αὐτὸν τὸν μαργαρίτην.»

— Τί; νὰ διαφυλάξω αὐτὸν τὸν μαργαρίτην; Ἀλήθεια, ὁ σάκκος εἶνε πολὺ εὔμορφος. . . ὡς σάκκος ἐργοχείρου πάντα. Ἀλλὰ νά τον λέγῃ κανεὶς «μαργαρίτην», μοῦ φαίνεται πάρα πολύ.

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε, εἶπεν ἡ κυρία Κοσμᾶ.

— Οὔτε ἐγώ! ἀπήντησεν ἡ Τζοβάνα Ὁπωσδήποτε ἐπῆρε τὸ σακκίδιον εἰς τὸ δωμάτιόν της· καλὴ κόρη κατὰ βάθος, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ περιφρονήσῃ ἐντελῶς τὸ δῶρον τῆς νουνᾶς της. Ἀλλὰ τὸ ἐσυλλογίζετο μὲ δυσαρέσκειαν, μὲ ἀπογοήτευσιν. Ἕως τώρα τὰ δῶρα τῆς κ. Χρυσοβέργη ἦσαν ἀντικείμενα γνησίως ἀριστοκρατικά, βιβλία παραδείγματος χάριν χρυσόδετα, κομψὰ ἀγαλμάτια, ὡραῖαι εἰκόνες τοῦ τοίχου, κτλ. Ποτὲ ἕως τώρα δέν της εἶχε στείλῃ πρόστυχον πρᾶγμα καὶ ... χρήσιμον, ὡς τὸ σακκίδιον αὐτὸ τοῦ ἐργοχείρου. Ὤ, κάθε ἄλλο ὠνειρεύετο ἡ Τζοβάνα.

Καὶ ἐν τούτοις. . .

★

Μετὰ δύο ἡμέρας, ἡ κυρία Χρυσοβέργη ἔλαβε δύο ἐπιστολὰς εὐχαριστηρίους. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Γιαννούλας ἦτο πλήρης εὐγνωμοσύνης;

«Πῶς θὰ εἰμπορέσω ποτὲ νά σας εὐχαριστήσω, σεβαστὴ καὶ λατρευτή μου νουνά, διὰ τὸ θαυμάσιον δῶρον σας; Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσον ὡραῖον! Πῶς ἐμαντεύσατε τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν μου καὶ πῶς ἐπραγματοποιήσατε τὸ ὄνειρόν μου! Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπείρως. Ἡ ὑπεραγαπῶσα ὑμᾶς

Γιαννούλα Βλάχου.»

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωάννας Κοσμᾶ ἦτο μᾶλλον ψυχρά:

«Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητή μου νουνά, διὰ τὸ ὡραῖον σας δῶρον. Ἐλπίζω ὅτι

θὰ εἶνε δι' ἐμὲ πραγματικῶς «μαργαρίτης». Ὁμολογῶ καὶ ἐντρέπομαι, ὅτι ἕως τώρα δὲν ἐξετίμων πολὺ τὰ τοιαῦτα· ἀφ' οὗ ὅμως ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ κακίας, θὰ προσπαθήσω νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὰς συμβουλάς σας. Φιλικωτάτους χαιρετισμοὺς ἐκ μέρους τῆς μαμᾶς καὶ ἐμοῦ.

Ἰωάννα Κοσμᾶ.»

Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἐνέβαλον εἰς κάποιαν ἀπορίαν τὴν κυρίαν Χρυσοβέργη. Τὴν δευτέραν μάλιστα τὴν ἀνέγνωσε δὶς καὶ τρίς, χωρὶς νά την ἐννοήσῃ πολύ.

— Ἐπερίμενα θερμότερα εὐχαριστήρια ἐκ μέρους της, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Ὅμως ἡ καϊμένη ἡ Γιαννούλα φαίνεται πολὺ εὐχαριστημένη μὲ τὸ δῶρον πού της ἔστειλα, πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν Τζοβάναν. «Ἀφ' οὗ ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ κακίας, θὰ προσπαθήσω νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὰς συμβουλάς σας.» Τί ἐννοεῖ ἀρά γε μὲ αὐτό; Πολὺ περίεργον! Θά της γράψω νὰ μού το ἐξηγήσῃ.

Ἀλλ' ἡ κυρία Χρυσοβέργη δὲν συνεῴθιζε νὰ γράφῃ ἄνευ μεγάλης ἀνάγκης, καὶ ἡ πρὸς τὴν δεσποινίδα Κοσμᾶ ἐπιστολὴ ἀνεβλήθη ἐπ' ἀορίστῳ.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΠΗΛΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΛΚΙΝΑ

ΗΝΕΣ παρῆλθον πολλοὶ ἀπὸ τοῦ τελευταίου μας περιπάτου ἀνὰ τὰς αἰθούσας τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Ἄλλα ἔργα, ἄλλαι ἀνάγκαι τοῦ φύλλου, πρὸ πάντων ἡ σορὴ καὶ ἐπαγωγὸς « Θεία Οὐρανία», ἡ ὁποία εἶχε νά σας εἴπῃ πολλὰ καὶ ἤθελε νὰ σᾶς τα εἴπῃ ἐντὸς τοῦ ἔτους, μ' ἔκαμαν νὰ παραχωρήσω τὴν θέσιν μου εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἄλλους μου συναδέλφους. Τώρα τελευταίως ἔγινε κάποια οἰκονομία, ἡ ὁποία μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐμφανισθῶ μίαν ἢ δύο ἀκόμη φοράς. Καὶ ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ τελειώσω συντόμως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου καὶ—διὰ τὸ ἔτος τοῦτο τοὐλάχιστον,— νὰ σας ἀποχαιρετίσω.

Ἐνθυμεῖσθε ἴσως, ὅτι ἐμείναμεν εἰς τὴν Βυζαντινὴν λεγομένην Αἴθουσαν. Ἐδῶ τελειόνει τὸ πρῶτον τμῆμα τοῦ Μουσείου,—τὸ μέγα τμῆμα, τὸ περιλαμβάνον τὰ μαρμάρινα, τὰ γλυπτὰ ἔργα,— καὶ ἀρχίζει τὸ δεύτερον τμῆμα, ἐπίσης μέγα καὶ σπουδαῖον, τὸ τμῆμα τῶν πηλίνων καὶ τῶν χαλκίνων. Ἑπτὰ εὐρεῖαι, συνεχόμεναι αἴθουσαι, πλήρεις ἐρμαρίων ὑαλοφράκτων καὶ προθηκῶν, περιλαμβάνουν ἄπειρον πλῆθος μικρῶν ἀντικειμένων, ἀγγείων ὡςεπιτοπλεῖστον καὶ ἀγαλματίων, ἡ λεπτομερὴς ἐξέτασις τῶν ὁποίων θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ πασχολήσῃ ὁλόκληρον ζωήν. Διότι ἕκαστον τῶν ἀντικειμένων τούτων,—ἀπὸ τοῦ μεγάλου πηλίνου ἀγγείου, μὲ τὰ ὡραῖά του κοσμήματα καὶ τὰς εἰκόνας, μέχρι τοῦ μικροῦ σφραγιδολίθου, καὶ ἀπὸ τῆς περικαλλοῦς χαλκίνης κεφαλῆς, μέχρι τῆς λεπίδος τοῦ μικροῦ ἐγχειριδίου, — ἕκαστον τῶν παναρχαίων αὐτῶν κειμηλίων ἔχει τὴν ἱστορίαν του, καὶ προβάλλει εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ εἰς τοὺς καλλιτέχνας ζητήματα, καὶ προκαλεῖ μελέτας, καὶ διδάσκει καὶ διαφωτίζει. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, τὸ πελώριον ἄγαλμα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ ὁποῖον σᾶς περιέγραψα ἄλλοτε, δὲν κατέχει περισσοτέραν θέσιν εἰς τὴν ἐπιστήμην ἀπὸ ἓν μικροσκοπικὸν ἀγαλμάτιον τῶν συλλογῶν τούτων, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κλείσῃ εἰς τὴν παλάμην του. Ζάλη καταλαμβάνει τὸν ἐπισκέπτην, ὁ ὁποῖος μὲ βραδὺ βῆμα καὶ μὲ ταχὺ βλέμμα διασχίζει τὰς ἑπτὰ αὐτὰς αἰθούσας. Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα, χωριστά, περιεγράφησαν καὶ ἐμελετήθησαν, καὶ ἐγράφησαν καὶ γράφονται καθημερινῶς περὶ αὐτῶν μελέται, εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας, ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι!

Διὰ νὰ ἐννοήσετε καλλίτερα πόσην σημασίαν ἐνέχει ἡ σπουδὴ αὕτη, ἀρκεῖ νὰ σας εἴπω ὅτι πολλαί, ἄπειροι λεπτομέρειαι τοῦ ἀρχαίου βίου, τοῦ οἰκογενειακοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ, τοῦ μαθητικοῦ κτλ. ἐγνώσθησαν καὶ κατενοήθησαν ἀπὸ τὰς εἰκόνας τῶν ἐζωγραφημένων ἀγγείων. Καὶ διὰ νὰ σας φέρω παράδειγμα, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐνδιαφέρει, θὰ σας ὑπενθυμίσω τὸν ἀγαπητόν σας «Πρόαντα τὸν Νικίου». Εἴδατε πόσον ὡραῖα καὶ ζωντανὰ περιγράφεται ἐκεῖ ὁ ἀρχαῖος μαθητικὸς βίος, τὸ σχολεῖον, ἡ παλαίστρα, τὸ γυμνάσιον, μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας; Λοιπόν, ἄλλαι ἀπὸ τὰς λεπτομερείας αὐτὰς ὀφείλονται εἰς χωρία συγγραφέων, ἄλλαι δὲ—καὶ ὄχι αἱ ὀλιγώτεραι,— εἰς εἰκόνας ἀγγείων εὑρισκομένων εἰς τὸ Μουσεῖόν μας καὶ εἰς ἄλλα Μουσεῖα τοῦ κόσμου! Ὤ, αἱ εἰκόνες τῶν ἀγγείων, πόσον ὡραῖαι καὶ πόσον πολύτιμοι εἶνε! Ἂν δὲν ὑπῆρχαν, πολὺ ὀλιγώτερα πράγματα θὰ ἠξεύραμεν περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐγνωρίζαμεν τὸν ἀθηναῖον μαθητήν, ὅπως μᾶς τὸν ἐζωγράφισε τελείως ὁ Λωρῆ...

Εἰς τὰς τρεῖς πρώτας ἐκ τῶν ἑπτὰ αἰθουσῶν, φυλάσσονται τὰ ἀρχαῖα ἀγγεῖα,—τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Ἐρετρίας, τῆς Κορινθίας, τῆς Τανάγρας, τῶν Θηβῶν, κτλ. Ὅπως καὶ τὰ ἀγάλματα, εἶνε καὶ αὐτὰ κατατεταγμένα κατ' ἐποχάς, ἀπὸ τῶν προομηρικῶν τῶν παναρχαίων, μέχρι τῶν χρόνων τῆς παρακμῆς. Παρακολουθεῖ κανεὶς εἰς αὐτὰ ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῆς τέχνης, ἀπὸ τῶν πρώτων μὲ τὰ καλαίσθητα σχήματα καὶ τὰς χονδροειδεῖς εἰκόνας, μέχρι τῶν τελευταίων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθῶς καλλιτεχνήματα. Ὑπάρχουν ἀγγεῖα μεγάλα, πελώρια,— εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν προπάντων,— ἐπὶ βάσεων, ἀνοικτὰ ἢ ὑπὸ ὑαλίνους κώδωνας, καὶ ἄλλα μικρά, ἐντὸς τῶν ἐρμαρίων. Ἰδιαιτέραν συγκίνησιν προξενοῦν εἰς τὴν πρώτην Αἴθουσαν, τὰ ἀγγεῖα τὰ φυλασσόμενα ἐντὸς ἐρμαρίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται ἡ ἐπιγραφή: «Ἐκ τοῦ τύμβου τῶν Μαραθωνομάχων». Εἰς δὲ τὴν τρίτην αἴθουσαν, ὑπάρχουν ἀγγεῖα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, καὶ σκελετοί, καὶ χῶμα ἀκόμη, «ἐκ τοῦ τύμβου τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ πεσόντων.» Ἂς ἀποκαλυφθῶμεν, καὶ ἂς κύψωμεν εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν ἱερῶν αὐτῶν λειψάνων!..

Ἀκολουθοῦν τρεῖς αἴθουσαι, περιλαμβάνουσαι πήλινα ἀγαλμάτια. Μέγα μέρος τῆς συλλογῆς ἀποτελοῦν τὰ εἰδώλια τῆς Τανάγρας, αἱ διάσημοι Ταναγραῖαι Κόραι, τὰς ὁποίας τόσον ὡραῖα σᾶς περιέγραψε πέρυσι ὁ κ. Φιλαδελφεύς. Ἡ τελευταία αἴθουσα περιλαμβάνει ἀγαλμάτια ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας, θαυμασίας χάριτος, δωρηθέντα εἰς τὸ Μουσεῖον ὑπὸ Ἰωάννου Μισθοῦ. Τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ ἀναγράφεται χρυσοῖς γράμμασιν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ τελευταία αἴθουσα ὀνομάζεται «Χαλκοθήκη» καὶ περιλαμβάνει χαλκᾶ ἀντικείμενα, ἀγαλμάτια ὡςεπιτοπλεῖστον, ἐξ Ὀλυμπίας, Δελφῶν, καὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε πολυτιμότατα εὑρήματα, ἀπαράμιλλα καλλιτεχνήματα. Ἱστάμενα δὲ ἐπὶ ὑψηλῶν βάσεων καὶ ὑπὸ κώδωνας ὑαλίνους, προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκέπτου, ὡς ἀπὸ τὰ ὡραιότερα στολίσματα τοῦ Μουσείου μας.

Ὑπολείπονται δύο ἀκόμη αἴθουσαι, ἀποτελοῦσαι ἰδιαίτερον τμῆμα καὶ ἐπιφυλάττουσαι μεγάλας ἐκπλήξεις. Θὰ τας ἐπισκεφθῶμεν μεθαύριον.

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ὠφέλεια καμμιά,
Χαμένε' οἱ μόχθοι,
Ποτίζεις καλαμιὰ
Σιμὰ 'στὴν ὄχθη.

★

Καὶ τὰ γαλανὰ αἰθέρια
Καὶ ὁ Ἥλιος κ' ἡ Σελήνη
Κι' ὅλα τοὐρανοῦ τὰστέρια
Καθρεφτίζονται, παιδιά,
Στῆς ψυχῆς μας τὴν γαλήνη
Καὶ 'στὴν ἄδολη καρδιά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΗΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗι ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

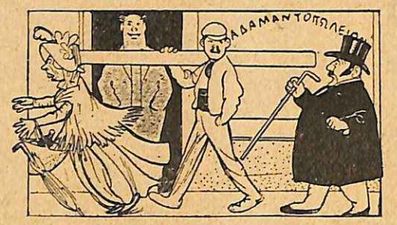

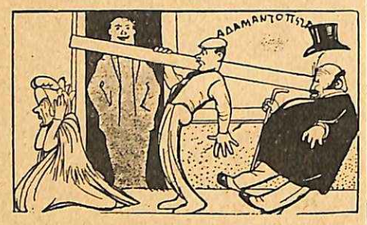

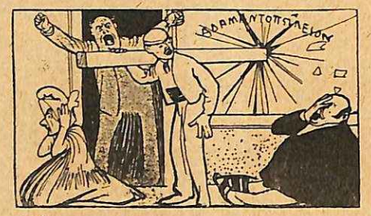

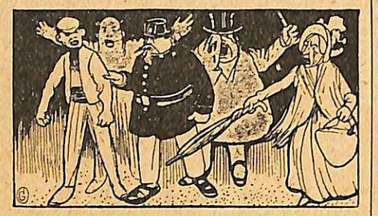

Ἐὰν παρατηρήσετε μὲ προσοχὴν τὰς τέσσαρας ταύτας εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, θὰ ἴδητε ὅτι *χωρὶς λόγια* διηγοῦνται ὁλόκληρον κωμικοτραγικὴν ἱστορίαν! Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν πρόκειται νὰ τὴν διηγηθῆτε σεῖς *μὲ λόγια*, δηλαδὴ νὰ συνθέσετε ἓν φαιδρόν, ἔξυπνον, πεταχτόν, χαριτωμένον διηγηματάκι, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τεσσάρων αὐτῶν εἰκόνων.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ νὰ μὴ περιέχῃ *πλέον ἀπὸ 850 λέξεις* (ὀλιγωτέρας ναί, περισσοτέρας ὄχι.)

2 — Τὸ διήγημα πρέπει νὰ σταλῇ ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, *μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1901* τὸ βραδύτερον. Τὰ ἐκπρόθεσμα θὰ κλεισθοῦν.

3.— Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ *εὐαναγνώστως* εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ *τίποτε ἄλλο*. Ἄνωθεν γράφετε τὰς λέξεις «*Διαγωνισμὸς ἑξηκοστὸς ἕβδομος*» καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας (ὅσοι ἔχετε καὶ θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε μὲ ψευδώνυμον,) τὸν τόπο τῆς διαμονῆς, τὴν χρονολογίαν, ὅλα ἐν τάξει.

4 — Βραβεῖα θὰ πονεμηθῶσι τὰ συνήθη εἰς πάντας τοὺς Μεγάλους Δ αγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ ς' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φύλλ. 1ον σελ. 13.)

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 423.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Η ΓΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ.

« Ἄς ὑποθέσωμεν, Κωστάκη μου, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν Ἀφροδίτην, τὸν πλησιέστερόν μας οὐράνιον σταθμόν, καὶ ὅτι εἴμεθα εἰς ἓν ἀστεροσκοπεῖόν της. Θὰ δυνηθῶμεν εὐκόλως νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ τηλεσκόπιά του ἐπειδὴ πανταχοῦ οἱ νόμοι τοῦ φωτὸς εἶνε οἱ ἴδιοι. Ἄς στρέψωμεν τὸ τηλεσκόπιόν μας πρὸς ἀνατολὰς· ἐκεῖ θὰ ἴδωμεν τὴν Γῆν, ἐπειδὴ εὑρίσκεται ἐν συζυγίᾳ καὶ ἀπέχει ἀπὸ ἡμᾶς μόλις 41 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Χάρις εἰς τὸ τηλεσκόπιόν μας, θὰ ἴδωμεν αὐτὴν τόσον μεγάλην ὅσον φαίνεται ὁ Ἥλιος ἀπὸ ἐδῶ, καὶ εὐκόλως θὰ διακρίνωμεν ὅτι περιστρέφεται περὶ ἑαυτὴν εἰς 24 ὥρας. Τίποτε μάλιστα δὲν θὰ μᾶς στοιχίσῃ, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι μένομεν ἐπὶ 24 ὥρας παρατηροῦντες, καὶ ὅτι ἡ Ἀφροδίτη, διὰ νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἡ παρατήρησίς μας, θὰ ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ μὴ περιστρέφεται περὶ ἑαυτὴν ὥστε νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι εἰς τὴν θέσιν μας. Ἄς ὑποθέσωμεν ἀκόμη ὅτι ἔχομεν ἓν ἀπὸ τὰ ἀκριβῆ ἐκεῖνα ὡρολόγια, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουν χρονόμετρα.

Εὑρισκόμεθα ἀπέναντι τῆς μεγάλης ταινίας, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἡ Ἀμερικὴ· τὸ μικρὸν ἐκεῖ λευκὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον φαίνεται διὰ τοῦ τηλεσκοπίου λάμπον, εἶνε ἡ χιονοσκεπὴς κορυφὴ τοῦ Κιμβοράσου, μιᾶς ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῶν Κορδιλλιέρων τῶν Ἄνδεων.

Παρατήρησον τὸ χρονόμετρον.

Εἶνε μεσημβρία.

Ὅταν θὰ ἐπανίδωμεν πάλιν τὸ Κιμβόρασον, ἡ Γῆ θὰ ἔχῃ κάμῃ μίαν ἀκριβῶς περιστροφὴν περὶ ἑαυτήν.

Δὲν φαίνεται πλέον ἡ Ἀμερική· ἰδοὺ ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκεανός, ἰδοὺ ἡ Πολυνησία, ἰδοὺ αἱ ἰνδικαὶ νῆσοι, ἰδοὺ αἱ Ἰνδίαι καὶ ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανός, ἰδοὺ ἡ ὀγκώδης Ἀφρική, ἰδοὺ ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, ἰδοὺ καὶ αἱ πεδιάδες τοῦ Ἀμαζονίου.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀφροδίτης μὲ κάποιαν δυσκολίαν θὰ διακρίνουν ὅλας τὰς λεπτομερείας· ἀλλ' ἡμεῖς ἐκ τῶν προτέρων γνωρίζομεν τί θὰ ἴδωμεν.

Ἰδοὺ καὶ πάλιν τὸ Κιμβόρασον· διέρχεται πρὸ τοῦ τηλεσκοπίου μας· παρῆλθε. Παρατήρησον τὸ χρονόμετρον. 11 ὧραι καὶ 56 λεπτά.

— Τὸ χρονόμετρον εἶνε ἐσφαλμένον, Μένει ὀπίσω 4 λεπτά.

— Ὄχι, Κωστάκη· ἀλλ' ἡ Γῆ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν 24 ὡρῶν μετεκινήθη ἐπὶ τῆς τροχιᾶς της καὶ δὲν ἔχει ὡς πρὸς τὸν Ἥλιον τὴν ἰδίαν θέσιν τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ χθές· καὶ διὰ νὰ παρουσιασθῇ ἐκ νέου τὸ Κιμβόρασον εἰς τὸν Ἥλιον, ὅπως χθές, πρέπει νὰ στραφῇ ἀκόμη ἡ Γῆ ἐπὶ 4 λεπτά· τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει δι' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς, τὰ ὁποῖα ἔχουν καθ' ἡμέραν μεσημβρίαν 4 λεπτὰ ἀργότερον ἀπὸ μίαν περιστροφὴν τῆς Γῆς.

Αὐτὰ τὰ καθημερινὰ τέσσαρα λεπτὰ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους κάμνουν μίαν ἡμέρα, οὕτως ὥστε εἰς ἓν ἔτος ἡ Γῆ κάμνει μίαν περιστροφὴν περισσότερον ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας.

Παρατήρησον εἰς τὴν Γῆν τὰς δύο λευκὰς ἐκ πάγου ἐκτάσεις, μὲ τὰς ὁποίας εἶνε σκεπασμένοι οἱ δύο της πόλοι. Ἐὰν ἐνώσωμεν τοὺς δύο πόλους δι' εὐθείας γραμμῆς, περὶ αὐτὴν τὴν γραμμὴν βλέπομεν ὅτι περιστέφεται ἡ Γῆ· βλέπομεν ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ μεγάλην δυσκολίαν, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε πεπλατυσμένη περὶ τοὺς δύο πόλους. Ὁ πλατυσμὸς ὅμως αὐτὸς εἰς τὴν Γῆν εἶνε μικρός, ἐνῷ εἰς τὸν Δία ἐπὶ παραδείγματι εἶνε πολὺ μεγαλήτερος· εἰς τὴν Γῆν μόλις εἶνε τὸ 300ὸν τῆς ἀκτῖνός της.

— Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω πῶς οἱ ἄνθρωποι κατώρθωσαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ Γῆ εἶνε πεπλατυσμένη εἰς τοὺς πόλους, ἀφοῦ κανεὶς ἀκόμη δὲν μετέβη ἐκεῖ.

— Θὰ ἤκουσες βέβαια νὰ γίνεται λόγος διὰ τὸν πολικὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος δεικνύει εἰς τοὺς ναύτας τὸν βορρᾶν· ὁ ἀστὴρ αὐτὸς εὑρίσκεται ἀκριβῶς ὑπεράνω τοῦ βορείου πόλου τῆς Γης, καὶ ἂν ἄνθρωπός τις μετέβαινεν ἐκεῖ, θὰ ἔβλεπε τὸν ἀστέρα εἰς τὸ ζενίθ, ἐνῷ ἐὰν ἴδῃ τις τὸν πολικὸν ἀπὸ τὸν ἰσημερινόν, θὰ τὸν ἴδῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Ἀπὸ τοῦ πόλου μέχρι τοῦ ἰσημερινοῦ εἶνε, καὶ ἐπὶ τῆς γηίνης σφαίρας καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ οὐρανίου θόλου, τὸ τέταρτον τῆς περιφερείας, τὸ ὁποῖον πάντοτε διαιρεῖται εἰς 90 μοίρας.

Ἄς ὑποθέσωμεν τώρα, ὅτι κάποιος ταξειδιώτης ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸν ἰσημερινὸν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βόρειον πόλον· καθ' ὅσον προχωρεῖ ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ βλέπῃ τὸν πολικὸν ἀστέρα ὁλονὲν ὑψηλότερα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐὰν ἴδῃ αὐτὸν μίαν μοίραν ὑψηλὰ θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπροχώρησεν ἐπὶ τῆς γῆς μίαν μοίραν, ἐὰν τὸν ἴδῃ δύο μοίρας ὑψηλὰ θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπροχώρησε δύο μοίρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὗ ἴδῃ τὸν πολικὸν ἀστέρα εἰς τὸ ζενίθ, ὁπότε πλέον θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸν πόλον.

— Τί σχέσιν ἔχουν αὐτὰ μὲ τὸν πλατυσμὸν τῆς γῆς;

— Τώρα θὰ ἴδῃς.

Ἐὰν ἡ Γῆ ἦτο τελεία σφαῖρα, αἱ 360 μοῖραι τῆς περιφερείας της θὰ εἶχον πᾶσαι τὸ αὐτὸ μῆκος. Καὶ ὁ ταξειδιώτης μας διὰ νὰ ἴδῃ τὸν πολικὸν ἀστέρα μίαν μοίραν ὑψηλότερα, θὰ διέτρεχε ἑκάστοτε τὸ ἴδιον διάστημα. Ὅταν τὰ ὄργανα τῆς παρατηρήσεως ἐτελειοποιήθησαν, παρετηρήθη ὅτι αἱ 360 μοῖραι ἐπὶ τῆς Γῆς δὲν εἶχον πᾶσαι τὸ αὐτὸ μῆκος, ἀλλ' ἦσαν τόσον μεγαλείτεραι ὅσον πλησιέστερα πρὸς τὸν πόλον εὑρίσκοντο· καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ γίνεται μόνον ἐὰν ἡ σφαῖρα εἶνε πεπλατυσμένη, συνεπέρανον τὸν πλατυσμὸν τῆς Γῆς, καὶ ἔμενε νὰ ὁρίσουν αὐτὸν ἀκριβῶς. Αὐτὴν τὴν τιμὴν ἀνέλαβεν ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία ἔστειλεν ἀστρονόμους της νὰ μετρήσουν δύο μοίρας ἐπὶ τῆς Γῆς, τὴν μίαν εἰς τὴν Λαπωνίαν πλησίον τοῦ πόλου, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν Περουβίαν πλησίον τοῦ ἰσημερινοῦ.

— Πόσον μῆκος εὗρον διὰ μίαν μοῖραν εἰς τὴν Λαπωνίαν;

— 111 χιλιόμετρα καὶ 477 μέτρα.

— Καὶ εἰς τὴν Περουβίαν;

— 110 χιλιόμετρα καὶ 562 μέτρα. Διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο 915 μέτρα.

Ἡ ἐργασία ἐξηκολούθησε καὶ ἐμέτρησαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γῆς τὸ μῆκος μιᾶς μοίρας, καὶ ἐξ ὅλων τῶν παρατηρήσεων συνήγαγον ὅτι ὁ πλατυσμὸς τῆς Γῆς εἶνε τὸ 300ὸν τῆς ἀκτῖνός της.

Ἄς ἐπανέλθωμεν ὅμως πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ἂς στρέψωμεν τώρα τὸ τηλεσκόπειον μας πρὸς τὸν Δία.

Διακρίνομεν καὶ εἰς αὐτὸν τοὺς πόλους καὶ τὸν βλέπομεν νὰ περιστρέφεται περὶ ἄξονα, ὅπως παρατηροῦμεν εὐκόλως ὅτι εἶνε πεπλατυσμένος, ἀλλ' ὁ πλατυσμός του εἶνε πολὺ μεγαλήτερος παρὰ εἰς τὴν Γῆν. Ὁ πλατυσμὸς τοῦ Διὸς μοῦ ὑπενθυμίζει κάτι, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἴπω προηγουμένως.

Ἐὰν γεμίσῃς μὲ ὕδωρ σφαῖραν ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ περιστρέψῃς αὐτήν, θὰ ἴδῃς ὅτι ἡ σφαῖρα πλατύνεται, καὶ ὁ πλατυσμός της εἶνε τόσον μεγαλήτερος ὅσον ταχύτερον περιστρέφεται ἡ σφαῖρα. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς πάσας τὰς ἐλαστικὰς σφαῖρας, ὅπως καὶ εἰς τὰς εὑρισκομένας εἰς ρευστὴν κατάστασιν· ἀπὸ αὐτὸ δὲ ἐννοοῦμεν ὅτι καὶ ἡ Γῆ μας ἐπλατύνθη περὶ τοὺς πόλους ὅτε ἀκόμη ἦτο εἰς ρευστὴν κατάστασιν, ὅπως συνέβη καὶ εἰς τὸν Δία ἐκεῖνος ὅμως ἐπλατύνθη περισσότερον ἐπειδὴ καὶ ἡ ταχύτης τῆς περιστροφῆς του εἶνε μεγαλειτέρα.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΞΕΩΣ.

Ὁ Φασουλάκης ἔμαθεν ἀκόμη καὶ τί πρᾶγμα εἶνε τὸ διαλυτικόν. Εἶνε δύο τελεῖες, ἡ μιὰ δίπλα 'στὴν ἄλλη (··) πού τες βάζομε πότε ἐπάνω 'στὸ γιῶτα καὶ πότε ἐπάνω 'στὸ ὕψιλον, διὰ νὰ τα προφέρωμε χωριστά. Χωρὶς τὸ διαλυτικόν, ὁ ἄ-ϋ-λος παραδείγματος χάριν θὰ ἐγίνετο αὐ-λός, καὶ τὸν Κά-ϊν θὰ τον ἐλέγαμεν Καίν!

— Ξέρω μὲ τὶ μοιάζει τὸ διαλυτικόν! ἀνακράζει ὁ Φασουλάκης. Μοιάζει μὲ ματογυάλια. Ὅταν ὁ μπαμπᾶς φορῇ τὰ ματογυάλια του τὰ μαῦρα, ἡ μύτη του μοιάζει σὰν ἕνα γιῶτα μὲ διαλυτικόν! Τώρα πιὰ τὰ ἔμαθα ὅλα. Προτήτερα, τὴν ὥρα ποῦ ἐρχόμουν 'στὸ Σχολεῖο, εἶδα ἔξω δύο μάγκες ποῦ ἐφιλονεικοῦσαν. Ὁ ἕνας ἔλεγε: «Ξέρεις τί σου κάνω, σένα;» Κ' ἐγὼ εἶπα: Νὰ ἐρωτηματικόν! Ὁ ἄλλος ἔλεγε: «Οὔ! νὰ χαθῇς!» Κ' ἐγὼ εἶπα: Νὰ θαυμαστικόν! Ἔπειτα ὁ πρῶτος λέγει: «Εἶσαι γάϊδαρος!» Ἔ, ἂν δὲν ἦταν τὸ διαλυτικόν, δὲν θὰ του ἔλεγε «Εἶσαι γαίδαρος;»

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ κὺρ Δάσκαλος γελῶντας. Ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ μὴν ἀκοῦς τί λένε 'στὸ δρόμο τὰ κακὰ παιδιά... Γιὰ πέ μου τώρα: Ὅταν ἔρχωνται καμμιὰ φορὰ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά σου, νὰ σε σχολάσουν, καὶ σε πέρνουν, καὶ σε βάζουν 'στὴ μέση, καὶ σε πιάνουν ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ πηγαίνετε, τότε ἐσὺ τί σημεῖον εἶσαι;

— Δὲν ξέρω! λέγει ἐκπληκτος ὁ Φασουλάκης.

— Μάθε τὸ λοιπόν, ἀπαντᾷ ὁ κὺρ Δάσκαλος. Εἶσαι τὸ ἑνωτικόν. Αὐτὸ τὸ ἑνωτικὸν εἶνε μιὰ μικρούλα γραμμὴ (-) πού τη βάζομε ἀνάμεσα σὲ δυὸ λέξεις καὶ της ἑνώνομε ὥστε νὰ κάνουν μία. Παραδείγματος χάριν: Ἐπάνω-κάτω, γύρω-γύρω, καλὰ-καλά, ἕνας-ἕνας, Μπὰμ-Μπούμ, καὶ τὰ λοιπά. Βλέπεις; ἐκείνη ἡ μικρούλα γραμμὴ εἶνε ἀνάμεσα 'στὲς δύο λέξεις, ὅπως ὁ μικρούλης Φασουλάκης ἀνάμεσα 'στὸ μπαμπᾶ του καὶ 'στὴ μαμμά του. Καὶ τώρα, αὐτὰ τὰ σημεῖα ποῦ ἔμαθες, ξέρεις πῶς λέγονται ὅλα μαζί;

— Ὅλα μαζί; ὄχι!

— Λέγονται σημεῖα τῆς στίξεως, καὶ νὰ το θυμᾶσαι.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ Φασουλάκης ἐπροόδευε 'στὴ Γραμματικὴ καὶ χωρὶς βιβλίον. Μεθαύριο θὰ σας 'πῶ διὰ τὰς ἐξετάσεις του, καὶ τελειόνομε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΥ

— Τσίου ! τσίου ! τσίου ! Καλημέρα σας, κυρίες ὄρνιθες ! Καλημέρα, κύριε κόκορα !

Αἱ ὄρνιθες, ἀπησχολημέναι νὰ τρώγουν τὸ σιτάρι, πού ταις ἔρριψαν πρὸ ὀλίγου, οὔτε ἤκουσαν, οὔτε ἐπρόσεξαν καθόλου. Μόνον ὁ κόκορας ἐσήκωσε τὸ κεφάλι μὲ ὕφος στρατηγοῦ,καὶ εἶδεν ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τῆς αὐλῆς ἕνα καλόγιαννον.

— Κλὸκ ! ἔκαμε ξηρά ξηρά, (δηλαδή : χαῖρε !)

— Τσίου ! τσίου ! ἤρχισε πάλιν ὁ καλόγιαννος. Μοῦ ἐπιτρέπεις κύριε κόκορα, νὰ κατέβω κάτω νὰ φάγω κ᾽ ἐγὼ λίγο σιτάρι ;

— Κλοὺκ ! ἀπήντησεν ὁ κόκορας· (ὄχι !)

— Μὰ σὲ παρακαλῶ πολύ. . . . πεινῶ . . . εἶνε χειμῶνας . . . παγωνιά.. δὲν βρίσκω τίποτε ἔξω ... ἄφησέ με νὰ πάρω κ᾽ ἐγὼ δύο-τρία σπυριά.

— Κλούκ ! κλούκ !

— Μά ... κάμε μου τὴ χάρι ! Βλέπεις ὅτι σοῦ τα ζητῶ, ἐν ᾧ μποροῦσα νὰ τἀρπάξω κρυφά, νὰ σοῦ τα κλέψω.., Σεῖς ἔχετε τόσα. . τί θὰ χάσετε ;

— Κλοὺκ ! φύγε ἀπ᾽ ἐκεῖ !

Καὶ ὁ κόκορας ἡτοιμάσθη νὰ φουσκώσῃ.

— Ἔ, τὸν κακομοίρη ! εἶπε τότε μία ἄσπρη ὄρνιθα, πολὺ ἀγαθή, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκούσῃ τὴν ὁμιλίαν. Δέν τον ἀφίνεις ; Δὲν θὰ πεινάσωμε, ἂν φάγῃ κι᾽ αὐτὸς δύο-τρία σπυριὰ σιτάρι.

Ὁ κόκορας ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἄσπρη αὐτὴν ὄρνιθα καὶ ποτὲ δέν της ἐχαλοῦσε χατῆρι.

— Ἔ, ἄς ἔχῃς χάρι, εἶπε πρὸς τὸν καλόγιαννον, ἀφ᾽ οὗ τὸ θέλῃ τοῦ λόγου της. Κιρικί ! ὁρίστε κάτω.

Ὁ πεινασμένος καλόγιαννος, μὲ πολλὴν δειλίαν, ἐπτερύγισε καὶ εὑρέθη κάτω. Ἐχαιρέτισε μὲ σέβας, εἶπεν «εὐχαριστῶ» καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔβοσκεν ἡ ἄσπρη ὄρνιθα. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦτο, ἀσφαλέστερος.

Καὶ τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἔφαγε τρία σπυριὰ σιτάρι, — ὄχι περισσότερα.

— Ἐχόρτασες κιόλα ; τὸν ἠρώτησεν ἡ καλὴ ὄρνιθα.

— Μά... δηλαδὴ ὄχι καὶ ᾽στὴν ἐντέλεια. Ἀλλὰ τόσα εἶπα πῶς θὰ πάρω καὶ νά σου ᾽πῶ, φοβᾶμαι τὸν κὺρ κόκορα.

— Ἆ, μπᾶ, δὲν σε πειράζει, ὁ καϋμένος, φάγε ὅσα θέλῃς.

Ὁ καλόγιαννος ἔφαγε τότε ἄλλα τρία σπυριά.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν, ἐχόρτασα.

— Ἔ, καὶ ἕνα ἀκόμη γιὰ ξεστόμισμα εἶπεν ἡ καλὴ ὄρνιθα.

Διὰ νά την εὐχαριστήσῃ, τὸ ἔφαγε καὶ αὐτὸ ὁ καλόγιαννος. Ἡ καλοσύνη τῆς ὄρνιθας τοῦ ἔδωσε θάρρος καὶ δὲν ἐβιάσθη νὰ φύγῃ. Ἄλλως τε ὁ ἀγριωπὸς κόκορας εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον τῆς αὐλῆς. Ἀνέβη λοιπὸν εἰς ἕνα μικρὸν σωρὸν ἀπὸ σκουπίδια, κ᾽ ἐκεῖ ἐστάθη νὰ καμαρώσῃ λίγο τὸ ὀρνιθαριό, καὶ νὰ χωνεύσῃ.

Ἡ ἄσπρη ὄρνιθα δὲν ἔφευγεν ἀπὸ κοντά του. Φαίνεται ὅτι τῆς εἶχε κινήσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν περιέργειαν αὐτὸς ὁ πεινασμένος καλόγιαννος, καὶ ἔπειτα ... εἶχεν ὄρεξι καὶ γιὰ κουβέντα.

— Δέν μου λές, τὸν ἠρώτησε, πῶς ἔτυχε αὐτὸ νὰ πεινάσῃς ; . .

— Ἔ , . . χειμῶνας, βλέπεις ... ποῦ νὰ βρῇ κανείς ... εἶπεν ὁ καλόγιαννος.

— Μὰ καλά... δὲν ἔχετε σεῖς αὐλή ; δὲν ἔχετε ἀφεντικά ; ... δέν σας ρίχνουν φαγὶ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ;

— Ἆ μπᾶ ! δέν το ξέρουμε τέτοιο πρᾶγμα ! ἀπήντησε θλιβερῶς ὁ καλόγιαννος. Ἀπεναντίας μάλιστα, οἱ ἄνθρωποι μᾶς διώχνουν, μᾶς καταδιώκουν, μᾶς σκοτώνουν. Κανείς τους ποτὲ δέν μας ἔρριξε οὔτε ψίχουλο... Νά σου ᾽πῶ μάλιστα, ἀπορῶ πολὺ γιατὶ νἀγαποῦν σᾶς τὲς ὄρνιθες ἔτσι, γιατὶ νά σας ἔχουν ᾽στὰ σπίτια τους καὶ νά σας τρέφουν βασιλικά ; Πουλιὰ δὲν εἶσθε καὶ σεῖς ; Ἢ γιατί δὲν μπορεῖτε νὰ πετάξετε ;

Ἡ ἀγαθὴ ὄρνιθα ἐχαμογέλασε.

— Δὲν εἶνε αὐτό, εἶπεν· ἀλλὰ ᾽μεῖς κάνομεν αὐγά.

— Κ᾽ ἐμεῖς κάνομε ! εἶπεν ὁ καλόγιαννος.

— Μὰ τὰ δικά σας δὲν τρώγονται !

— Τί ; !

— Βέβαια, τὰ δικά μας τρώγονται. καί τα τρώγουν τἀφεντικά μας.

— Ἔ ; ; σᾶς τρώ... γουν ταύ...γά ; Τότε λοιπὸν πῶς κάνετε πουλιά ; ἠρώτησεν ὁ καλόγιαννος κάπως ἐξηγριωμένος

— Ἂς εἶνε, δὲν μάστα τρώγουν ὅλα ! Μᾶς ἀφίνουν ὅσα τοὺς χρειάζονται καί τα κλωσσοῦμε.

— Καὶ τί ἐννοεῖς ὅσα τοὺς χρειάζονται;

— Μὰ νά, ὅσα πουλιὰ θέλουν νὰ κάμουν, ἄλλα γιὰ νά τα φάγουν καὶ ἄλλα γιὰ νά τα μεγαλώσουν.

— Τί ; τί ; τί εἶπες ; Σᾶς τρώγουν λοιπὸν καὶ τὰ παιδιά σας; ἀνέκραξεν ὁ καλόγιαννος ἔξω φρενῶν.

— Μὰ ὄχι ὅλα, σοῦ εἶπα, χριστιανέ !

— Τὰ μισά, ἔ;

— Ἀμ ! γιατί μᾶς τρέφουν ;

— Καί το παραδέχεσθε αὐτό ; . . καὶ στέκεσθε ᾽στὰ σπίτια τους ; καὶ κάθεσθε ᾽στὴν αὐλή τους ; . . . Ὢ, θέ μου ! θέ μου !

Καὶ ὁ καλόγιαννος ᾐσθάνθη τόσην φρίκην, ὥστε ἐπέταξε διαμιᾶς καὶ ἐστάθη πάλιν εἰς τὸν τοῖχον. Ἐφοβήθη μὴν ἀνοίξῃ ἔξαφνα ἡ θύρα τοῦ σπιτιοῦ, καί τον πιάσουν καὶ αὐτόν, καί τον κρατήσουν ἐκεῖ διὰ τῆς βίας, διὰ νά του τρώγουν ταὐγά του καὶ τὰ παιδιά του. . Φρίκη!..

— Μὰ τί ἔπαθες; εἶσαι τρελός; ἠρώτησεν ἡ ὄρνιθα ἔκπληκτη.

Καὶ ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν τοῖχον, ἀσφαλὴς ὁ καλόγιαννος ὕψωσε τὴν φωνήν του καὶ ἀπήντησεν :

— Ἐγὼ εἶμαι ἐλεύθερος, σεῖς εἶσθε δοῦλοι. Ἐγὼ μόνον ἕνα ἀφέντη ἔχω : τὸν Θεόν. Καὶ Αὐτὸς μὲ τρέφει. Ὅπως ἔζησα ἕως τώρα, ἔτσι θὰ ζήσω· ὄχι δὲν σας ζηλεύω πειά, οὔτε θὰ ἔλθω ποτὲ νά σας ζητήσω φαγί. Χάρισμά σας ! ! Ποτὲ δὲν θὰ ἔζουσα, ὅπως ζῆτε σεῖς, οὔτε γιὰ ὅλου τοῦ κόσμου τὸ σιτάρι ! Ζήτω ἡ ἐλευθερία !

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ ἤκουσε καὶ ὁ κόκορας καὶ ὅλες ἡ ὄρνιθες. Ἀλλὰ δὲν ἐνόησαν τίποτε.

Τὸν ἐπῆραν γιὰ τρελό.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ λόγος περὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης.

— *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*, πηγαίνεις περίπατο μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, καὶ ἐκεῖνο γλυστρᾷ καὶ πέφτει. Σὺ τί θὰ κάμῃς ;

— Θὰ ξεκαρδισθῶ ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Εὐέλπίδων

*
* *

— Ἑπτὰ καὶ τρία πόσα κάνουν ;
— Ἕνδεκα !
— Πρόσεξε καλά . . .
— Δώδεκα !
— Μὰ γιὰ λογάριασε . . . Μήπως κάμνουν δέκα ;
— Ἆ μπᾶ, ὄχι ! Πέντε καὶ πέντε κάμνουν δέκα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάδεν Πάουελλ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ

Δὲν θά το λάβετε τὸ Σάββατον, ἀλλὰ δύο τρεῖς ἡμέρας ἀργότερα Διότι θὰ εἶνε *τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ ἔτους καὶ τοῦ τόμου τούτου*, θὰ ἐκδοθῇ δὲ κατὰ τὸ σύνηθες *διπλοῦν*, μὲ τὸ ἐξώφυλλον δηλαδὴ καὶ μὲ τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων. Ὥστε τὸ μεθεπόμενον Σάββατον, 30 Ἰανουαρίου, δὲν θὰ ἐκδοθῇ φυλλάδιον.

Τοῦτο γίνεται κατ᾽ ἔτος. Τὰ φυλλάδια δηλαδὴ τῶν δύο τελευταίων ἑβδομάδων τὰ ἐκδίδω μαζὶ εἰς ἕν, διὰ νὰ συμπληρόνεται ὁ τόμος, νὰ χρυσοδένεται, καὶ νὰ εἶνε ἕτοιμος πρὸ τῶν ἑορτῶν, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ὡς δῶρον,—καὶ διὰ μὴ συνδρομητάς, τὸ καλλίτερον δῶρον βεβαίως,— τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ νέου ἔτους 1901, αὐτὸ θὰ ἐκδοθῇ μὲ τὸ καλὸν τὴν 6ην Ἰανουαρίου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ.

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος μ᾽ ἐπεφόρτισε νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του θερμῶς ὅλους ὅσοι μὲ τηλεγραφήματα, μὲ ἐπιστολάς, μὲ ὡραῖα εἰκονογραφημένα δελτάρια, μὲ πολυτελεῖς κάρτες, καὶ μ᾽ ἐπισκεπτήρια,ἔσπευσαν νά τον συγχαροῦν τὴν 6ην Δεκεμβρίου ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ. Εἶνε τόσοι πολλοί,ὥστε οὔτε ὁ κ. Παπαδόπουλος εἰμπορεῖ νά τους εὐχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως ἕνα ἕκαστον, οὔτε ἐγὼ νἀναγράψω ἐδῶ τὰ ὀνόματά των. Ἐκτὸς τῶν μικρῶν καὶ νεαρῶν μας φίλων, καὶ γονεῖς πολλοὶ καὶ μεγαλήτεροι ἀδελφοί, καὶ διδάσκαλοι ἄλλοι τόσοι, εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ συγχαροῦν τὸν κ. Παπαδόπουλον καί. ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, νά τῳ ἐκφράσουν τὴν πρὸς τὸ ἔργον του εὐγνώμονα ἀγάπην των καὶ βαθεῖαν ἐκτίμησίν των. Αἱ πολυπληθεῖς αὗται ἐκδηλώσεις ἐπλήρωσαν χαρᾶς τὴν καρδίαν τοῦ Διευθυντοῦ μας, διότι εἰς αὐτὰς εἶδεν ὅτι ἐκτιμῶνται περιφανῶς καὶ ἀναγνωρίζονται οἱ ὑπερεικοσαετεῖς αὐτοῦ μόχθοι πρὸς διάπλασιν τῆς ἑλληνικῆς νεότητος.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου πρὸς τὸν *Λοξίαν* διότι, κατὰ τὴν σημείωσιν τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλεν ὁ ἴδιος, καὶ τὴν ὁποίαν εὗρον ἀκριβεστάτην, συμπληρόνει τὴν μονάδα, λαβὼν ἀπὸ τοῦ 1899 βραβεῖα τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν 58ον Διαγ.	(λύσεων)	Γ' Βραβ.	= 1/8
Εἰς » Μ. Διαγ.	Ζωγραφικῆς	Β' Βραβ.	= 1/4
Εἰς » 60ὸν Διαγ.	Διηγήματος	Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς » 61ον Διαγ.	Ἀσκήσεων	Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς » 63ον Διαγ.	(λύσεων)	Β' Βραβ.	= 1/4
Εἰς » Διαγ.	τῶν Εὐσήμων	Ἔπαινον	= 1/16
Εἰς » 10ην	Κυριακὴν	Γ' Βραβ.	= 1/8
Εἰς » Κινεζικὸν	Διαγωνισμὸν	Ἔπαινον	= 1/16
		Ἄθροισμα	1.

Ὁ *Λοξίας* δικαιοῦται νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν καὶ νὰ ζητήσῃ τρεῖς τόμους τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τῆς Δραχμῆς.

Ἔξοχος ἡ ἐπιστολή σου, *Μαγικὴ Εἰκών*, [ΕΕΕ] διὰ τῆς ὁποίας μοῦ περιγράφεις τὴν ὀδύσσειαν τῶν τόμων, τὴν ἀπελπισίαν σου ὅταν τοὺς ἐπῆγαν εἰς τὴν λογοκρισίαν, τὴν χαράν σου ὅταν σοῦ τους ἔφεραν μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀγωνίας, καὶ τοὺς ἀπήλαυσες , τὰς ἐντυπώσεις σου ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἀλήθεια τοῦ αἰσθήματός σου ὑπηγόρευσε φράσεις , τὰς ὁποίας θὰ ἐζήλευον καὶ συγγραφεῖς. Αὐτὸ ποῦ λέγεις παραδείγματος χάριν: «ὁσάκις ἤκουα νὰ κτυποῦν τὴν θύραν, οἱ ὡραῖοι αὐτοὶ λόγοι ἐζωγραφίζοντο εἰς τὸν ἀέρα : *οἱ τόμοι ἦλθαν !* καὶ ἔτρεχα κτλ . . .» μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Φαντάσου δὲ τὴν χαράν μου εἰς τὸ τέλος, ὅταν εἶδα ὅτι ἤθελες νὰ εἶχες σάλπιγγα δυναμένην νἀκουσθῇ πανταχοῦ διὰ νὰ διασαλπίσῃς εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὅτι : «ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἡτοίμασεν ἡ Διάπλασις τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν.»

Ἀσπροποταμίτη, ὁ κ. Παπαδόπουλος σ᾽ εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ διὰ τὴν Μουσικὴν σύνθεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχες τὴν καλωσύνην νά τῳ ἀφιερώσῃς καὶ νά τῳ στείλῃς τόσον ὡραῖα γραμμένην καὶ χρυσοδεμένην. Ἡ Ἀγάπη τὴν ἔμαθεν εἰς τὸ πιάνο καί μας ἤρεσε πολύ· σὲ συγχαίρω.

Καὶ σένα, *Ἀγριοβιολέττα*, σ᾽ εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὸ γλυκύ σου δῶρον, τὰ ὡραιότατα συριανὰ λουκούμια πού μας ἔστειλες τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καθὼς καὶ διὰ τὰ λογάκια, ποὺ εἶχες γράψῃ εἰς τὴν κάρταν, τὰ γλυκύτερα ἀκόμη. Ἂν καὶ νά σου πῶ τὴν ἀλήθεια, ἡ μικρούλα μας Κικὴ δὲν εἶνε αὐτῆς τῆς γνώμης· ἀπὸ τὰ λόγια, προτιμᾷ τὰ λουκούμια. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ κ. Παπαδόπουλος μοῦ ἔλεγε νά σου γράψω ὅτι σ᾽ εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ πειραχθῇς, — τρέχει ἡ Κική, τοῦ τραβᾷ τὸ σουρτοῦκο καὶ φωνάζει: «Ὄχι ἔπρεπε !» Ὁρίστε κατάστασις !

Ὡραία Ἑλλάς, ἐγκρίνω τὸ νέον σου ψευδώνυμον καί σου συνιστῶ ἄκραν μυστικότητα, διὰ νὰ μὴ πάθῃς πάλιν τὰ ἴδια.

Ὡραιότατον τὸ σημερινὸν γράμμα τῆς *Διαψευσθείσης Ἐλπίδος* [ΕΕ]. Μοῦ γράφει περὶ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπόφασιν τὴν ληφθεῖσαν ἐσχάτως ὑπὸ τῶν φοιτητῶν, καὶ ἐκφράζει τὰς ἐλπίδας της ὅτι θὰ φιλοτιμηθῶμεν ἡμεῖς διὰ νὰ δείξωμεν ὅτι οὐδενὸς εἴμεθα κατώτεροι κατὰ τὴν φιλοπατρίαν, οὔτε τῶν Φοιτητῶν, οὔτε τῶν Ἀμερικανοπαίδων. Συγχρόνως μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ στέλλῃ τακτικὰ μίαν δραχμὴν κατὰ μῆνα ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, λέγει, ὅλοι, καὶ οἱ πτωχότεροι, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν. Εὖγε εἰς τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*. Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους, — φθάνει νὰ θέλουν !

Μοῦ γράφουν μερικοὶ διὰ τὰς Εἰδοποιήσεις,τὰς ὁποίας ἤρχισα ἀπό τινος νὰ δημοσιεύω, παραπονούμενοι ὅτι τάχα καταλαμβάνουν χῶρον ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ὕλης. Πρὸς αὐτοὺς ἀπαντῶ τὰ ἑξῆς : Αἱ Εἰδοποιήσεις αὐταὶ δημοσιεύονται ἐπὶ πληρωμῇ. Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες καὶ ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου,—προπάντων τὰ πολὺ διαδεδομένα καὶ ἀναγινωσκόμενα, — δημοσιεύουν εἰδοποιήσεις. Προσφέρουν οὕτω μίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ συγχρόνως αὐξάνουν σημαντικῶς τὸ εἰσόδημά των. Τοῦτο ἠθέλησα νὰ κάμω καὶ ἐγώ, καὶ ἤρχισα νὰ δέχωμαι Εἰδοποιήσεις. *Πρὸς τὸ παρὸν* ἐντὸς τοῦ φύλλου, ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔχω πολλὰς Εἰδοποιήσεις, εἰς ἰδιαίτερον Δελτίον. Θὰ προκύψῃ λοιπὸν τοῦτο τὸ καλόν: Χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῆτε σεῖς, χωρὶς ναὔξησῃ ἡ συνδρομή, *εἰς τὸ φύλλόν μας θὰ προστεθοῦν 4 ἀκόμη σελίδες, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 3 θὰ εἶνε διὰ ξένας Εἰδοποιήσεις, μία δὲ διὰ τὰς ἰδικάς μας.* Ὥστε ὄχι μόνον αἱ σημεριναὶ ὀκτὼ σελίδες μας θὰ μένουν ἐλεύθεραι δι᾽ ὕλην, ἀλλὰ καὶ μέγα μέρος τῶν ψιλῶν, (προτάσεις Μ. Μυστικῶν, πληροφορίαι, δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ κτλ.) θὰ περνοῦν εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ Δελτίου. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσην εὐρυχωρίαν θὰ ἔχωμεν, πόσην ἄνεσιν, πόσην ἀφθονίαν καὶ ποικιλίαν ὕλης ! Λοιπόν : Ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ παραπονῆσθε ἂν *προσωρινῶς*, δοκιμαστικῶς, αἱ Εἰδοποιήσεις δημοσιεύονται ἐντὸς τοῦ φύλλου, ἀφ᾽ οὗ αὗται, καλλιεργούμεναι καὶ πληθυνόμεναι, πρόκειται νά μας κάμουν τόσον καλόν ; Ὄχι βέβαια ! Θὰ ἦτο ἄδικον καὶ παράλογον. Εἰμπορεῖ νομίζω νὰ στενοχωρηθῇ κανεὶς ἕνα δύο μῆνας εἰς ἕνα σπιτάκι, ὅταν πρόκειται νά του κτίσουν μέγαρον.

« . . . Τώρα ἤθελα κανὲν περιοδικὸν μᾶλλον ἁρμόζον εἰς τὴν ἡλικίαν μου. Τὸ ἰδικόν σας ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ ὠφελιμώτατον διὰ νὰ προοδεύσω εἰς τὴν γλῶσσαν,τὰ δὲ διηγήματά του καὶ πολλὰ τῶν ἄρθρων, ἰδιαιτέρως τὰ τοῦ Φαίδωνος, μοῦ ἤρεσαν πολύ. Νομίζω ὅτι οἱ νεαροὶ Ἑλληνόπαιδες εἶνε εὐτυχέστατοι ποῦ ἔχουν περιοδικὸν τόσον τερπνὸν καὶ συγχρόνως τόσον μορφωτικόν.» Αὐτὰ μοῦ γράφει ξένη κυρία, μία Ἀγγλίς, ἡ κυρία Agnes Muiro, παλαιά μου συνδρομήτρια, καὶ ἄλλοτε ἐκφρασθεῖσα ἐνθουσιωδῶς περὶ τῆς «Διαπλάσεως». Δὲν εἶνε πολὺ τιμητικὸν αὐτό, νά μας ἐπαινοῦν καὶ οἱ ξένοι ;

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ.

(Ἡ λέξις 5 λεπτά.)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μεθ᾽ ὅλων τῶν χωρῶν. —*Διον. Καλλιβωκᾶς, τελειόφοιτος φαρμακευτικῆς*, Poste Restante, *Ἀθῆναι.*

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἑλληνικὴν Ἀκτὴν* (Μ. Μ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον) *Ἀλ-Κὶφ* (Ι. Μ. τὰ ἄλλα ὅλα ἦσαν κατειλημμένα·) καὶ *Ναρβαζάνην* (Δ. Θ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: τὸ *Μαραμένον Φύλλον* ζητεῖ Ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*· — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* ἀσπάζεται τὸν *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* καὶ τον πληροφορεῖ ὅτι μᾶλλον ἡ ἰδική της φωνὴ ἀπέβη «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» δι᾽ ἐπιστολήν του· — ἡ *Ἐρυθρὰ Καμελία* πληροφορεῖ τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, ὅτι ἐγνώρισε τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν ἀπογευματινὴν τῆς *Ἐσμεράλδας* καὶ τον ἐρωτᾷ διατί δὲν ἦτο καὶ αὐτός· — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* πληροφορεῖ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (ὁρίστε ἀμέσως καὶ ἡ ἀπάντησις, καὶ πληρωμένη μάλιστα,) ὅτι ὁ ἀδελφός του τὸν ἐμάλωσε δι᾽ αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπεν, (εἰς τὴν ἀπογευματινὴν τῆς *Ἐσμεράλδας* φαίνεται) καὶ τον παρακαλεῖ νὰ μὴν του ξαναπῇ τίποτε· (πώ, πώ, τί κακὸς ἀδελφὸς νὰ μαλώνῃ γιὰ τὸ τίποτε !) — *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* ἀσπάζεται τὸν *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκώνης* καὶ περιμένει ἐπιστολήν του, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν *Κόδρον*· — ὁ *Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου* προταθεῖσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· — τὸ *Φύρδην Μίγδην* ἐρωτᾷ τὴν *Ἐλίζαν Γέγρυξεν* ἂν ἐνθυμῆται τὴν φίλην της· — τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Παναγιώτης Προεστόπουλος* ἐν Χαλκίδι, καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον· — ἡ *Μενεξεδένια* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Ἱπποδάμεια Γ. Παπαδοπούλου* καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τὄνομά της· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*· — ἐπίσης ἡ *Ζωὴ Ἀλεξανδρίδου* ἀφίνει ἐλεύθερον τὸ ψευδώνυμόν της *Ἀφρισμένον Κῦμα*· — ἡ *Λευκοθέα Κλωσσίδου* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Υἱοῦ τῆς Νυκτός*· — ἡ *Χιωτοπούλα* πληροφορεῖ τὸν *Πατρινὸν Βαρκάρην* ὅτι ἀντήλλαξαν ἤδη Μ. Μυστικά· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Κεντριοῦ*· — οἱ *Εὐέλπιδες* ἐρωτοῦν τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον* διατί δὲν ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του, διὰ νὰ γνωρίσουν ἕνα τῶν εὐφυεστέρων συναδέλφων των.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Χιωτοπούλαν*· — ὁ *Μικρὸς Σωματοφύλαξ* μὲ τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* (οὗ ζητεῖ τὸ ὄνομα·) — ὁ *Κρῖνος τοῦ Κάμπου* μὲ τὴν *Περίλυπον Ὀρφανὴν* καὶ *Πατρινὸν Βαρκάρην* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα.) — ἡ *Ἀνοιξιάτικη Βραδυὰ* μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου*, (τοῦ ὁποίου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα) *Ἀνοιξιάτικο Λουλοῦδι* καὶ *Ναυτόπαιδα*· — ἡ *Μικρὰ Κατεργάρα* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλω*, *Παρνασόν*, *Ἐρυθρὰν Οἰκίαν* καὶ *Χαραυγήν*· — ἡ *Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου* καὶ *Ζὶκ- Ζάκ*· — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*, *Ξανθὰ Ναυτόπουλα* καὶ *Κεντρί*· — τὸ *Ἄνθος τῆς Ἴδης* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*· — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὴν *Κάρμεν Σύλβα* (διὰ νἀνταλλάξουν ἐὰν θέλῃ καὶ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἐδελβάϊς* καὶ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων*· — τὸ *Ἄσπρο Λαγουδάκι* μὲ τὸ *Ἄσπρο Ποντικάκι*· — ἡ *Εὔχαρις* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Ἀφρόντοῦ Νείλου*, *Κρητικὸ Ναυτόπουλο* καὶ *Περίλυπον Ὀρφανήν*· — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὸ *Χρυσόψαρο*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Χρυσῆν*

Ἡ προσωρινὴ ὑποτίμησις τῶν τόμων τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐξακολουθεῖ.

Οἱ ὀγκώδεις, οἱ θαυμάσιοι ἓξ τόμοι τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως, τῶν ἐτῶν 1894 ἕως 1899, οἱ ὁποῖοι ἐτιμῶντο ἀρχικῶς φρ. 7 ἕκαστος, τιμῶνται ἤδη μόνον :

ΦΡΑΓΚΑ 3

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις προσθέτουν 50 λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρ. ἑκάστου τόμου. Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ πληρώνουν 3 φρ. χρυσᾶ καὶ δὲν προσθέτουν τίποτε.

Μὴ τους λησμονῆτε καὶ ὡς Δῶρα τοῦ Νέου ἔτους. Χρυσόδετος ἕκαστος τόμος φρ 6.

Ἀνθοδέσμην· — ἡ Αὔρα τῆς Κερκύρας μὲ τὸν *Ἐλπίνορα. Διοπτροφοροῦσαν* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας· — ὁ Ὡρίων* μὲ τὴν *Ἀνδαλουσίαν. Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν· — τὸ Μαραυέκον Φύλλον* μὲ τὴν *Φιλόμουσον Νεάνιδα* (διὰ νὰ ἀλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) *Μελαγχολικὸν Μουσικὸν* καὶ *Νεανὸν Ζωγράφον· ὁ Πύργος τῆς Βαβὲλ* μὲ τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα· — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Βανδαλαμπούμπαν· — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τὸν *Ἀσποροταμίτην· — ὁ Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸν *Ὡρίωνα, Μικρὰν Ἰατρίσσαν* καὶ *Φύρδην Μίγδην· — τὸ Ζοφερὸν Νέφος* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Γλυκεῖαν Καρδίαν* (οἱ συνεργάται μου σ' εὐχαριστοῦν πολὺ δι ὅσα γράφεις· καὶ βέβαια σᾶς ἑτοιμάζουν νέας ἐκπλήξεις διὰ τὸ 1901 !) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (νὰ εἶσαι «λιγάκι τεμπέλα εἰς τὸ γράψιμο» καὶ νὰ θέλῃς νὰ βλέπῃς τόνομά σου συχνὰ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν» πῶς συμβιβάζονται αὐτά; ἔξω λοιπὸν τεμπελιὰ καὶ γράφε μου ! ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν· εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλλίστας διαθέσεις·) *Ἐρυθρὰν Ἀνθοδέσμην* (νά μου φιλήσῃς καὶ τὸν Θανάσην καὶ νά του εἰπῇς ὅτι πολὺ ἐχάρηκα ποῦ ἔγινε καλά· ἔμαθα τὸ δυστύχημά σας καὶ ἀπὸ καρδίας παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ σας παρηγορήσῃ·) *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, Αἰθέρα* (τὸν πρῶτον πού μου ἔστειλε τὴν μετάφρασιν τοῦ γαλλικοῦ ποιήματος·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (σοῦ εὔχομαι λοιπὸν καὶ εἰς ἀνώτερα· εἶδα ὅσα γράφεις διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» καλὰ εἶνε, ἀλλ' ἀπαιτοῦν ἐργασίαν, ἀνθρώπους πολλούς, καὶ δυστυχῶς εἶμαι μόνη· τί νὰ πρωτοκάμω;) *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου* (Διαγ. Ζωγραφικῆς θὰ γίνῃ τοῦ χρόνου ἀφεύκτως·) *Δ. Βότσαρην, Διοπτροφοροῦσαν* (βεβαίως, τὸ δῶρον πρὸς τὴν πατρίδα θὰ εἶνε μικρόν, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ θὰ φανερωθῇ ἡ φιλοπατρία τῶν Ἑλληνοπαίδων, καὶ δι' αὐτὸ θὰ εἶνε μέγα· ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ ἰδικόν μας θὰ γίνῃ πρῶτα· ἄλλωστε, διὰ πρῶτον ἔτος, δὲν ἔχομεν συνάξη ὀλίγα.) *Βράχον τῆς Κρανάης* (τἀποτελέσματα τοῦ Διαγ. τῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ 1ον φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου·) *Ἀεροναυτοπόλαν* (ἐμπρὸς λοιπὸν ! θάρρος καὶ ἐπιμονή. καὶ φέτος θὰ το κατορθώσῃς . . .) *Ρωμαῖον Κικέρωνα* (ἐπὶ πληρωμῇ, δύναται· ἀσπάζομαι καὶ τὰδέλφια·) *Κεντρὶ* (καὶ ἡ μητέρα πῶς εἶνε; δὲν μοῦ ἔγραψες·) *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* (τί θὰ πῇ ὅτι «ἦλθε δῆθεν μετὰ τὴν προθεσμίαν;» εἶχε γίνῃ ἡ κρίσις τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ εἶχε τυπωθῇ μάλιστα—διότι ἦτο προωρισμένη δ ὰ τὸ 49ον φυλλάδιον,—ὅταν ἐλήφθη ἡ μετάφρασίς σου· ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ ἄδικον;) *Καίτην Ν. Πιπιλῆ* (τὴν νέαν μου φίλην·) *Κυκλαμιὰν* (εἶμαι βεβαία διὰ τὰς πάντοτε καλάς σου διαθέσεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Φύρδην Μίγδην* (ἐλήφθη, νομίζω μάλιστα ὅτι σοῦ ἀπήντησα· τὸ ἀνέκδοτον ποῦ μου διηγεῖσαι μαρτυρεῖ πολλὴν ἀγάπην πρὸς ἐμέ, δ ὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι ὑπερήφανος·) *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* (καλλίτερα νὰ παρακαλέσῃς τοὺς γονεῖς σου καὶ νὰ σου δώσουν τὴν συγκατάθεσίν των· ἤθελα ὅμως νὰ ἤξευρα διὰ ποίους λόγους ἀρνοῦνται· δὲν σου εἶμαι δυσηρεστημένη· ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ μου γράψῃς συχνά·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* (μὴν ἀνησυχῇς· ἂν ἦσαν καλὰ τὰ Π. Πνεύματα—διότι ποῦ νὰ τα ἐνθυμοῦμαι ὅλα !— θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των καὶ θὰ δημοσιευθοῦν·) *Ἀφροστεφανωμένην Θάλασσαν* (πράγματι, πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ δὲν σε ἐλησμόνησα, διότι δὲν λησμονοῦνται ἔτσι εὔκολα φίλαι ὡς σύ· εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ μελετώμενον ξεσπάθωμα·) *Χιονᾶτον Ἀφρόν, Ἱπποδάμειαν Γ. Παπαδοπούλου* (πολὺ εὐχαρίστως·) *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς· μετὰ χαρᾶς θὰ δεχθῶ καὶ τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου·) *Σαλωνίτισσαν Ἐλπὶν* (κ' ἐγὼ δὲν θὰ σε λησμονήσω ποτέ· τετράδιά σου θὰ λάβῃς, μὴν ἀνησυχῇς, διότι καὶ αἱ δύο εἶνε τακτικώταται·) *Ρόδον τοῦ Λιγίου* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Χιωτοπούλαν* (μὲ ὑγείαν ὁ κότσος !) *Λευκοθέαν Κλωσσίδου* (καλλίτερα ποῦ μετενόησες καὶ δέν το ἐπέταξες, τὸ καϊμένο τὸ γατάκι...) *Κωνσταντῖνον Καμπούρογλουν* (μετὰ τὸν Ἰανουάριον βεβαίως· ἀλλὰ πότε δὲν εἰξέρω ἀκόμη οὔτε ἐγώ·) *Κρητικὸν Κάσταρον* (ἔστειλα· πολὺ ἀστεῖον τὸ ἐπεισόδιον τοῦ σκύλου, ποῦ ὠνομάζετο «Τόνομά σου· !») *Ἄσπρο Πορτοκάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Φίλαγγλον Ἕλληνα* (βεβαίως ἐπιτρέπεται· χαίρω πού σου ἐξερριζώθη μία Πρόληψις μὲ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἀλκίδου·) *Ματθαῖον Π. Σταμούλην* (καὶ τρίτην φορὰν ξεσπαθώσαντα ἐντὸς τοῦ ἔτους· εὖγε του !) *Εὔχαριν* (πολὺ ἀστεῖον τὸ ἐπεισόδιον· ἔ, σοῦ ἐπέρασε τὸ δόντι; μὴν ἐλπίζῃς ἀπὸ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, διότι δὲν ἀπαντᾷ· μ'αν συνταγὴν ἔστειλε ἐστὴν ἀρχή. καὶ ἔπειτα τίποτε·) *Δ. Ν. Νικολαΐδην* (ἔλαβα·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ εὑρίσκεις τὸν ἐφετεινὸν τόμον ἀνώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ μάλιστα διὰ τὴν «Θείαν Οὐρανίαν») *Ἠλίαν Κ. Παπαδήμαν* (ὄχι· δύο ψευδώνυμα συγχρόνως δὲν ἐπιτρέπεται·) *Εὐέλπιδας, Μέδωνα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα *μετὰ τὴν 9 Δεκεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

623. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι λευκόν· καὶ τόσον ἀρκεῖ μόνον νὰ ξεύρῃς.
Ἀλλάζων ἕνα γράμμα, στὸν οὐρανὸν θὰ μ' εὕρῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατσαρομάλλως

624. Αἴνιγμα.

Μολονότι λέξεις μία, σημασίας δύο ἔχω:
Ἤμην κώμη τις ἀρχαία, καὶ γλυκύ τι σοὶ παρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

625. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸν Ἄγγελον ὁρίζει.
Τὸ δεύτερον ὅτ' εἶσαι εἷς σοῦ λέγει μὲ τὸ τρίτον.
Τὸ τέταρτον μυθοποιός· τὸ πέμπτον καθαρίζει.
Κι' ἄνθος τὸ ἕκτον μου κοινὸν ἀλλὰ μεστὸν χαρίτων.

Ἐστάλη ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου.

626. Κάππα.

+ ★ ★ ★ + = Ζῶον
+ ★ ★ + ★ = Μέλος τοῦ σώματος.
+ ★ + ★ ★ = Ἀρετή.
+ + ★ ★ ★ = Προφήτης
+
+ + ★ ★ ★ = Ἱερεύς.
+ ★ + ★ ★ = Ἄνθος·
+ ★ ★ + ★ = Πτηνόν·
+ ★ ★ ★ + = Πόλις ἀρχαία.

Οἱ σταυροὶ θἀποτελέσουν καθέτως μὲν βασιλέα ἀρχαῖον, πλαγίως δὲ δύο ἀρχαίας χώρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ [ΕΕ]

627. Λεξιθηρία.

Ποία τρισύλλαβος λέξις ἀντιστρόφως ἀναγινωσκομένη, μένει ἡ αὐτή;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

628. Παίγνιον.

Λάβετε 12 πυρεῖα καὶ τοποθετήσατέ τα ὡς δεικνύει τὸ ἀπέναντι σχῆμα. Εἰμπορεῖτε, χωρὶς νὰ προσθέσετε ἄλλα, νὰ τα κάμετε 15;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου.

629-631. Λογοπαίγνια.

1.— Κατὰ τί ὁμοιάζει ἡ σακκούλα τοῦ Μπάρμπα Γιώργη μὲ τὸ ρολόγι του;
2.— Τί πρᾶγμα δὲν κάμνει ἄτακτα;
3.— Ποῖος βλέπει πάντοτε λόγιον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

632. Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχηγὸν αἱρέσεως:

1, Ζῶον. 2, Ἀκρωτήριον. 3, Πρόσωπον τῆς Ὀδυσσείας. 4, Ἄνθος. 5, Αἴσθησις. 6. Ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

633. Φωνηεντόλιπον.

μδς- γμτρτς- στ.

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Λασκάρεως.

634 Γρῖφος.

κτο
κτο κτο
ΤΚΛ κτο κωπ κτο D
κτο κτο
κτο

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Κάρβουνο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 45.

533 Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον).—534. Φόβος-Φοῖβος —535 Τέρας πτερά.

536.
Α Τ Σ
Λ Ι Ο
Φ Β Ι
Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ
Ν Ρ Ι
Η Ι Ο
Π Σ Σ

537-538.1. Ἀπάντων πατρὶς ἁγιώτερον.— 2. Ὁ δειλὸς τῆς πατρίδος προδότης ἐστί. — 539. Πόρος, Θάλεια, μνᾶ. —540-544. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς *φρο*, σχηματίζονται: *Δίφρος, φρόνιμος, φροντίς, τάφρος*.—545. ΤΩΡΑ, ΧΩΡΑ, ΚΟΜΗ (ΤΑΚιτος, Ὡρολόγιον. ΡΩΜη, ΑΧΗν) — 546. Κάτοπτρον εἶδος χαλκός, οἶνος δὲ νοῦ.--547. Ἄκουε πολλὰ καὶ λάλει ὀλίγα.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι θἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸ 1901 μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, τῶν ὁποίων ὁ Κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον.

Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας ἰδιαιτέρως, νὰ μὴ ἀναβάλουν τὴν ἐγγραφήν των διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ
Κατάστημα
Γυναικείων
Πίλων
MODES PARISIENNES
ΑΘΗΝΑΙ
Πρῶτον πάτωμα
Ὁδὸς Σταδίου, 22
Τὰ ὡραιότερα καπέλλα Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων καὶ μεγάλη συλλογὴ ἑτοίμων, χάριν τῶν προσεγγιζουσῶν ἑορτῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.